

ger, vil det i de fleste tilfælde føre til, at det bliver mere eller mindre umuligt overhovedet at få truffet nogle afgørelser inden for en fornuftig tidsramme. Som bekendt har klager i disse sager jo den virkning, at salget af midlerne kan fortsætte, så længe sagerne ikke er endeligt afgjort.

Det er således helt enkelt forkert, når Vestergaard slutter, at baggrunden for forbudslovforslagets fremsættelse i 1994 var, at Miljøstyrelsen »var blevet så træt af at få sine forslag underkendt som ulovlige, at den foreslog den nye miljøminister Svend Auken at få gang i revurderingen af sprøjtemidler ved at fjerne virksomhedernes klageadgang til Miljøklagenævnet«. I foråret 94, da forbudslovforslaget blev fremsat, havde Miljøstyrelsen givet afslag på godkendelse af 103 bekæmpelsesmidler (og godkendt 240). Hele 84 af disse afslag blev af producenterne påklaget til Miljøklagenævnet. I ingen af de sager, som Miljøklagenævnet afgjorde inden lovændringen, blev styrelsens afgørelse underkendt af ankenævnet.

Det er rigtigt, at der tidligere er stillet spørgsmålstejn ved forholdet til EU-juraen i den danske regulering af bekæmpelsesmidler, men siden 1993, hvor EUs direktiv om plantebeskyttelsesmidler trådte i kraft, har Miljøstyrelsen imidlertid – som en selvfølge – konsekvent udført risikovurderinger af plantebeskyttelsesmidler til markedsføring i Danmark på grundlag af direktivet.

Principperne for den faglige vurdering af, hvilke påvirkninger et givet bekæmpelsesmiddel har på sundhed og miljø, følger altså EU-reglerne. Det er også disse faglige vurderinger, hvis videnskabelige korrekthed de uafhængige eksperter skal forholde sig til i forbudsproceduren.

Spørgsmålet om, hvornår et bekæmpelsesmiddels påvirkning af sundhed og miljø er så negativ, at det betragtes som »særlig farligt for

sundheden og/eller miljøet« er derimod en mere administrativ vurdering, der sker på baggrund af politisk fastsatte acceptniveauer, der har været drøftet i Bekæmpelsesmiddelrådet, hvor både producenter og »grønne« interesseorganisationer har sæde. Det er baggrunden for, at det i det nye lovforslag præciseres, at eksperterne alene skal forholde sig til den videnskabeligt-faglige del af Miljøstyrelsens vurderinger. Et udgangspunkt, som de pågældende eksperter i øvrigt har erklæret sig enige i og – i modsætning til Vestergaard – ikke finder hverken mystisk eller illegitimt.

Som jeg nævnte indledningsvis giver Vestergaards artikel således generelt et misvisende billede af virkeligheden bag udviklingen i indsatsen for at begrænse antallet af miljø- og sundhedsfarlige bekæmpelsesmidler i Danmark. På især ét punkt vil jeg gerne rette op på det billede, der er tegnet.

Forud for fremsættelsen af det nye lovforslag om bekæmpelsesmidler var jeg i august i år som omtalt i Vestergaards artikel i samråd i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. I omtalen af talepapiret til dette samråd citerer artiklen ganske korrekt fra talepapiret, at jeg ikke mener, at »vi har råd til at spilde yderligere tid på at diskutere, om hjemlerne er der eller om de er klare nok«. Dette citat bruger Vestergaard som grundlag for at konkludere, at jeg »blæser på retssikkerheden«. Pointen i det citerede afsnit i talepapiret er imidlertid den stik modsatte. Det fremgår nemlig i umiddelbar forlængelse af det citerede afsnit, at jeg netop ved fremsættelsen af et lovforslag ønsker at fjerne den retlige tvivl, der måtte være om hjemmelsgrundlaget for at fjerne spørgeretten! Dette undlader Vestergaard imidlertid helt at oplyse læserne om. – Den form for journalistik burde Weekendavisen ganske enkelt holde sig for god til.